

Sygn. akt XI W 7274/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska, Monika Szostak

W obecności oskarżyciela publicznego, w jego imieniu – K. P., K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 17 listopada 2015 roku, 12 stycznia i 1 marca 2016 roku w W.

sprawy **J. W. (1)**

syna W. i A.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 10.06.2014 r. o godzinie 19:02 na ul. (...) w W.,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń;

orzeka

I. obwinionego **J. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 1 kw w zw. z art. 96 § 3 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 7274/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 czerwca 2014 r. o godz. 19:02 przy ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki B. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w ustawie i przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h, czym wypełnił znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest J. W. (1), do którego wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Wezwanie zostało podjęte osobiście przez adresata dnia 18.06.2014r.

W/w odpowiedział na wezwanie pismem z dnia 24.06.2014 r., w którym żądał przesłania zdjęcia dokumentującego zdarzenie z dnia 10 czerwca 2014 r. oraz dokładnych danych urządzenia pomiarowego. Straż Miejska, wysłała do J. W. (1) pismo udzielając odpowiedzi na w/w kwestie. Właściciel pojazdu przysłał kolejne pismo z dn. 18.08.2014r., w którym powołując się na wyrok Sądu Najwyższego (sygn. III KK 431/13) oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego (sygn. P 27/13) wskazywał, iż nie odmawia wskazania osoby prowadzącej pojazd, jednakże z uwagi na działania Straży Miejskiej nie ma takiej możliwości. Straż Miejska pismem z dnia 14.10.2014 r. odniosła się do powyższych zarzutów wyjaśniając obowiązek wskazania osoby prowadzącej pojazd przez właściciela pojazdu. J. W. (2) pismem z dnia 9 lutego 2015 r. twierdził, iż nie uchylał się od obowiązku wskazania osoby prowadzącej pojazd, którego jest właścicielem, jednakże wskazał, iż aby nie narazić się na odpowiedzialność z art. 234 KK potrzebuje zdjęcia wykonanego przez urządzenie pomiarowe. Straż Miejska przesłała do obwinionego wezwanie, do osobistego stawienia w siedzibie Straży Miejskiej w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia w sprawie niedopełnienia ustawowego obowiązku wskazania osoby użytkującej pojazd B. nr rej. (...) w dniu 10.06.2014 r. o godz. 19:02. J. W. (1) przesłał oświadczenie, według którego przedstawiony zarzut zrozumiał i nie przyznał się do stawianych zarzutów, dodatkowo dołączył wniosek o umorzenie postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego złożonych w trakcie postępowania sądowego (k. zapis audiowizualny rozprawy z dnia 8 grudnia 2015 roku, minuty od: 00:07:51 do 00:32:44, k. 47, k. 61), notatek urzędowych (k. 1-3, 29-30), pism obwinionego (k. 6, 10-11,15, 19-26), pism Straży Miejskiej (k. 8, 13), płyty CD (k. 53), protokołu wraz z płytą (k. 56-57), zdjęcia (k. 58), planu organizacji ruchu (k. 64-65).

Obwiniony J. W. (1) w toku, zarówno czynności wyjaśniających, jak i w trakcie postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2015 roku oraz 12 stycznia 2016 roku wyjaśniał, iż wykroczenie drogowe zostało zarejestrowane bezprawnie, poza odcinkiem przeznaczonym do pomiaru, gdyż znak informacyjny, który obowiązywał dnia 10.06.2014 r. usytuowany był na rogu ulicy (...) z ulicą (...), a pomiaru dokonano na ul. (...), która znajduje się 115 metrów od wskazanego powyżej znaku, a dodatkowo pod tym znakiem znajdowała się informacja, iż pomiar dokonywany jest na odcinku 100 m. Dalej obwiniony wyjaśniał, iż nie mógł ocenić kto kierował jego pojazdem, gdyż nie przesłano mu zdjęcia z fotoradaru. W związku z tym, nie mógł też ocenić, czy zdjęcie zostało wykonane prawidłowo. W instrukcji obsługi urządzenia MultaRadar CM opisane są warunki, jakie należy spełnić by zdjęcie wykonane zostało prawidłowo. Poprzez nieotrzymanie zdjęcia obwiniony nie mógł ocenić, czy w momencie wykonania pomiaru prędkości, w strefie fotoradaru nie znajdowały się równocześnie dwa samochody, bądź duże płaszczyzny metalowe, które mogły spowodować błędny pomiar. Następnie wskazał, iż wezwanie alternatywne przesłane przez Straż Miejską nie wskazywało czy wezwany do wskazania kierowcy pojazdu występuje w charakterze świadka, czy w charakterze obwinionego, w skutek czego nie mógł korzystać ze swoich praw. Dodatkowo nie zgadzał się z faktem domniemywania jego winy, jako właściciela pojazdu. Obwiniony stwierdził ponadto, że nie udał się do siedziby Straży Miejskiej, gdyż nie otrzymał dokumentacji zdjęciowej, w przeciwieństwie do sytuacji mającej miejsce 2-3 lata wcześniej, kiedy to w podobnej sprawie Straż Miejska w R. przesłała mu zdjęcie.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie, nie oparł się na wyjaśnieniach obwinionego. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, z których wynika, że nie miał wiedzy kto w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie prowadził jego samochód. Biorąc pod uwagę krótki odstępek czasu pomiędzy popełnieniem wykroczenia, a wysłaniem pierwszego

wezwania do wskazania, wyjaśnienia obwinionego, iż nie jest w stanie określić kto prowadził pojazd, należy uznać za niewiarygodne.

Argumentacja obwinionego, jakoby stosowanie wezwania alternatywnego przez Straż Miejską (...) W. było niezgodne z Konstytucją RP nie znajduje potwierdzenia w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, na które powołuje się J. W. (1). Zważyć należy, iż Trybunał w wyroku z dn. 12 marca 2014 r. (sygn. P 27/13) uznał iż przepis art. 96 § 3 kw nie jest niezgodny z Konstytucją. Trzeba tutaj wskazać, iż Trybunał oceniając przedmiotowy przepis nie orzekł o tym, iż postępowanie zainicjowane tzw. alternatywnym wezwaniem jest nieważne. Sąd meriti natomiast, nie znajduje podstawy prawnej w obowiązujących przepisach, dla umorzenia postępowania bądź uznania iż jest ono nieważne, wobec skierowania do właściciela pojazdu wezwania alternatywnego. Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania sposobu procedowania przez Straż Miejską.

Zważyć ponadto należy, iż Straży Miejskiej przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Wszelkie wątpliwości prawne w tym zakresie zostały rozwiane wraz z wydaniem przez Sąd Najwyższy uchwały w składzie 7 sędziów, a więc mającej moc zasady prawnej, z dn. 30 września 2014 r. (sygn. I KZP 16/14).

Odnosząc się zaś do kwestii podniesionej przez obwinionego, dotyczącej braku wiedzy w jakim charakterze występuje - obwinionego lub świadka, Sąd nie stwierdził, aby jakiegokolwiek uchybienia miały miejsce. Zważyć należy, że na etapie wysłania przez Straż Miejską (...) W. wezwania do wskazania użytkownika pojazdu bądź kierującego pojazdem, J. W. (1) nie korzystał ani z praw przysługujących obwinionemu, ani też z ochrony prawnej przewidzianej dla świadka. Pierwszy z wymienionych statusów procesowych nabywa się w momencie wniesienia przeciwko osobie wniosku o ukaranie w sprawie o wykroczenie (art. 20 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia), co w niniejszej sprawie nastąpiło dopiero w dn. 19 czerwca 2015 r.

J. W. (1) nie występował też wówczas w charakterze świadka, bowiem nie został w tym charakterze wezwany przez żaden uprawniony organ w celu złożenia zeznań.

Obwiniony był wówczas właścicielem pojazdu wzywany do spełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, a konkretny - określony status procesowy uzyskuje w momentach, o których mowa powyżej. Wezwany natomiast do wskazania kierowcy bądź użytkownika nie może skutecznie uchylić się od odpowiedzi na pytani, powołując się na możliwość narażenia osoby najbliższej na odpowiedzialność za wykroczenie. Należy przy tym zaznaczyć, iż oczywiście wskazuje on jedynie dysponenta jego pojazdu, a nie sprawcę wykroczenia drogowego, a więc nikogo nie denuncjuje. Należy przy tym, podkreślić, iż sam mógłby narazić się na przestępstwo z art. 234 kk, tzw. fałszywego oskarżenia tylko w sytuacji, gdyby umyślnie kierował oskarżenie wobec jakiejś osoby, wiedząc (mając tego pełną świadomość) iż fałszywie oskarża i chce to uczynić. Taka sytuacja nie ma miejsca w okolicznościach niniejszej sprawy. Wobec tego nawet przy (nieumyślnym) błędnym wskazaniu pozytywnym wynikającym z niewiedzy, właściciel pojazdu nie może ponosić odpowiedzialności z art. 234 Kodeksu karnego.

W tym miejscu należy także wskazać uzasadnienie wspomnianego już wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 roku, w którym poruszono temat obowiązku udzielenia odpowiedzi uregulowanego w treści art. 78 ust. 4 Prod oraz sankcji za jego naruszenie przewidzianej w art. 96 § 3 kw.

„Brak sankcji za naruszenie art. 78 ust. 4 p.r.d. skutkowałby nieuchronnie, powszechnym ignorowaniem obowiązku wskazania komu właściciel/posiadacz powierzył samochód czy motocykl do kierowania (użycia) w oznaczonym czasie. Przepis ten stałby się martwą literą prawa. W konsekwencji system automatycznej kontroli prędkości pojazdów nie spełniłby zakładanego prokonstytucyjnego celu, to jest stanowczej, prawnej zachęty do przestrzegania ograniczeń prędkości i tym samym redukcji liczby poważnych wypadków drogowych oraz liczby ich ofiar.

Jednocześnie sankcja za naruszenie art. 78 ust. 4 p.r.d. w postaci grzywny jest najmniej uciążliwym środkiem prowadzącym do zapewnienia ochrony życia i zdrowia osób uczestniczących w ruchu drogowym w naszym kraju. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 k.w. zagrożone jest wyłącznie karą grzywny, która może wynosić – zgodnie z

art. 24 § 1 k.w. – od 20 do 5000 zł. Ustawodawca spośród wielu możliwych sposobów sankcjonowania obowiązku wyznaczonego w art. 78 ust. 4 p.r.d. wybrał zatem taki, który jest umiarkowany i proporcjonalny do celu. Po pierwsze, ustawodawca wprowadził odpowiedzialność wykroczeniową, nie zaś karną. Po drugie, w ramach wprowadzonej odpowiedzialności wykroczeniowej, sięgnął wyłącznie do kary grzywny, rezygnując przy tym z surowszych kar za wykroczenia, jakimi są areszt i ograniczenie wolności. Trybunał wskazuje, iż wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Tylko w czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w kwestionowanym art. 96 § 3 k.w.”

Na marginesie, należy się również odnieść do zarzutu obwinionego o bezprawności zarejestrowanego wykroczenia drogowego z art. 92a kw. Jest to kwestia, która nie jest przedmiotem niniejszego postępowania. To zdarzenie i ewentualna odpowiedzialność za nie, podlegałyby odrębnemu rozpoznaniu, gdyby toczyło się postępowanie o wykroczenie z art. 92a kw. Należy jednak podkreślić, iż niezależnie od ustawienia znaków drogowych oraz fotoradaru, kierujący jest zobowiązany do przestrzegania wymaganej prędkości w terenie zabudowanym. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie doszło do przekroczenia prędkości przez kierującego pojazdem, którego właścicielem jest obwiniony.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności, ani rzetelności dokumentów i dowodów ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw tj. notatek urzędowych (k. 1-3, 29-30), pism obwinionego (k. 6, 10-11, 15, 19-26), pism Straży Miejskiej (k. 8, 13), sprzeciwu (k. 41), płyty CD (k. 53), protokołu wraz z płytą (k. 56-57), zdjęcia (k. 58), planu organizacji ruchu (k. 64-65). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Analizując powyższy stan faktyczny Sąd doszedł do przekonania, iż swoim zachowaniem obwiniony J. W. (1) wyczerpał znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa albo wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec; a także wynikającego z art. 78 ust. 5 pkt 1 tej ustawy, który stanowi, że w przypadku, gdy właścicielem lub posiadaczem pojazdu jest osoba prawna do udzielenia informacji, o której mowa w ust. 4, obowiązana jest osoba wyznaczona przez organ uprawniony do reprezentowania tego podmiotu na zewnątrz, a w przypadku niewyznaczenia takiej osoby - osoby wchodzące w skład tego organu zgodnie z żądaniem organu, o którym mowa w ust. 4, oraz sposobem reprezentacji podmiotu. Na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 cytowanej ustawy w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Uprawnienie to potwierdził Sąd Najwyższy w przywoływanej wyżej Uchwale z dn. 30 września 2014 r. zapadłej w składzie 7 sędziów (sygn. I KZP 16/14).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsprzeczne stwierdzenie, że J. W. (1) popełnił czyn, którego znamiona opisane są w powyżej przytoczonym przepisie. Obwiniony pomimo nałożonego na niego obowiązku, nie wskazał kto w dniu 10 czerwca 2014 r. o godz. 19:02 na ul. (...) w W. kierował pojazdem marki B. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca przekroczył dopuszczalną prędkość określoną ustawą o 32 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Należy zauważyć, że obwiniony jako osoba, która posiada prawo jazdy powinien zdawać sobie sprawę z wszelkiego rodzaju obowiązków jakie na nim ciąży, m.in. ubezpieczeniu pojazdu, wożenia ze sobą odpowiednich dokumentów, w tym również obowiązku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Należy wskazać, iż wezwanie do wskazania zostało odebrane przez obwinionego trzy tygodnie licząc od zdarzenia, co w ocenie Sądu dało możliwość ustalenia, kto w danym momencie kierował pojazdem. W związku z tym, zdaniem Sądu obwiniony mógł poczynić starania i ustalić, kto kierował jego samochodem - pytając choćby użytkowników i wykluczając jedną bądź drugą osobę. Nadto warto również wskazać, iż wykonaniem obowiązku wynikającego z wezwania wysyłanego przez Straż Miejską jest również wskazanie kręgu osób, a nie tylko jednej konkretnej osoby. To już zaś rolą Straży Miejskiej, która prowadzi czynności wyjaśniające, jest ewentualne kierowanie kolejnych wezwań do osób wskazanych przez właściciela i ustalenie, która z nich popełniła wykroczenie. Nie chodzi zatem jedynie o wskazanie konkretnej osoby, gdy właściciel nie jest tego pewien. Właściciel powinien wskazać osoby, które mogły jechać jego samochodem w danym dniu. Spenalizowanie czynu określonego w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa bądź wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Straż Miejska ujawniła wykroczenie, w związku z czym zwróciła się do obwinionego, jako właściciela pojazdu, celem wskazania osoby, której powierzył swój pojazd do kierowania bądź używania. Obwiniony takiej osoby lub osób nie wskazał.

Należy zaznaczyć iż, obwiniony mógł zostać zwolniony z obowiązku wskazania kierującego pojazdem, jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Obwiniony jednak w żadnym momencie postępowania nie wskazał aby taka sytuacja miała miejsce.

Powyższego czynu obwiniony dopuścił się świadomie, mając wymagany ku temu wiek i nie będąc w stanie wyłączającym możliwość pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia czynów. Nie występuje też żadna inna przesłanka mogąca świadczyć o niemożności przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Należy stwierdzić, że J. W. (1) dopuścił się popełnienia czynu, którego znamiona opisane są w stosownej ustawie, w zwinieniu, przy czym czyn jej był społecznie szkodliwy. Wszystko to stanowi o przypisaniu mu odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że J. W. (1) popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z Ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 78 ust. 4 tej ustawy). W ocenie Sądu obwiniony, jako osoba posiadająca prawo jazdy, powinien znać przepisy dotyczące ruchu drogowego i stosować się do tych przepisów, czego w niniejszej sprawie nie uczynił. Tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z tego obowiązku. Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o

wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst